

Finansministeren (Grünbaum): Det er klart, at også regeringen er stærkt interesseret i, at opsparingen her i landet er så stor som muligt. Spørgsmålet er imidlertid, om dette resultat bedst opnås på denne eller på andre måder. Jeg tror, at den bedste tjeneste, man kan gøre opsparingen, er at indrette skattesystemet på en sådan måde, at folk føler et incitament til at spare op, og det kan de jo ikke føle under det nuværende skattesystem, hvor næsten enhver stigning i deres indkomst bliver beslågt af det offentlige omtrent til 100 pct. som følge af de urimelige regler, vi har i øjeblikket, og som skal ophæves; det er jo netop et hovedpunkt i regeringens skatte-reform, at bl. a. skattefradragsreglen skal ophæves.

Til at skabe et bedre skattesystem, et skattesystem, der giver folk større lyst til at arbejde og tjene penge, hører også at vi får ryddet op i det, man har kaldt for fradragsjunglen. Det er i sig selv et ganske væsentligt og positivt bidrag til at fremme en situation, hvor skatteyderne har lyst til at opspare, og derfor mener jeg, at en ophævelse af kapitalbindingsordningen i sig selv vil være betydelig mere opsparingsfremmende, end ordningen er. Selv om udvalget gav sig til at dykke dybt ned i det, tror jeg ikke, man kan finde ud af, hvor meget eller hvor lidt opsparing der er tale om i forbindelse med disse ordninger. Vi kender jo problemerne vedrørende flytning af penge fra den ene konto til den anden; vi har her i dag hørt om det, vi også kendte fra tidligere diskussioner, nemlig at man jo kan låne pengene til oprettelse af en kapitalbindingskonto. I hvilket omfang dette faktisk foregår, ved jeg ikke; men det er klart, at på bankernes balancer vil der i givet fald ganske vist optræde en udlånsstigning, men samtidig også en indlånsstigning. Det vil se ud, som om vi nu virkelig har fået gang i opsparingen her i landet, og så er der ikke sket andet, end at folk er gået hen og har oprettet en konto, taget et lån og lavet en kapitalbindingskonto. Jeg skal ikke give mig ud for at vide noget om, i hvilket omfang dette faktisk sker; men alene det, at vi har en såkaldt opsparingsordning, der bygger på den slags principper — og som altså i realiteten ikke har meget med op-

sparing at gøre — burde jo føre til, at vi ophævede ordningen.

Nu er det sagt om et andet problem, nemlig skævheden i skattelettelsen, at det kan man reparere på, og det er vi da enige om. Jeg tror, samtlige partier er enige om, at hvis man, som det blev udtrykt af den radikale ordfører, hr. Arthur Jacobsen, skal bevare en sådan ordning, må det være det rigtigste, at det bliver et fradrag i skatten; i alt fald skal det være en ordning, der medfører, at det bliver en lige stor fordel, alle skatteydere får i forhold til det kronebeløb, de har bundet. Men trykket ligger på „hvis“, og jeg glædede mig, da jeg hørte hr. Arthur Jacobsen sige, at „hvis man skulle fortsætte...“, for så troede jeg, at der kom en understregning af det, der faktisk står i det radikale skatteforslag, nemlig at denne ordning primært bør ophæves — og vi har også hørt adskillige gange her i tinget fra radikal side, at denne ordning bør ophæves. Men det kom ikke, og jeg forstår, at det er man altså ikke mere tilhænger af, skønt man har fremsat det direkte som et forslag i skattereforhandlingerne. Det kan vi så kun tage til efterretning.

Med hensyn til spørgsmålet om tilbagevirkende kraft vil jeg gentage, hvad jeg tidligere har sagt: det er der ikke tale om, i hvert fald ikke i højere grad, end det altid sker. Når vi ændrer i ligningsloven eller udskrivningsloven sidst på året eller måske endda ind i næste år, umiddelbart før det nye skatteår skal begynde, ændrer vi skattereglerne, og dermed ændrer vi også ofte i væsentlig grad hele grundlaget for de dispositioner, folk har foretaget efter de gældende love. Hvis der altså er tale om tilbagevirkende kraft, er der i hvert fald ikke anden end den, man altid har haft inden for skatteområdet.

Hr. Haunstrup Clemmensen rejste et spørgsmål, som der godt kunne ligge noget reelt i, nemlig dette med tegningen af kapitallivsforsikringer, som er inde under 2.500 kr.s reglen. Det kan vel ikke bestrides, at der kan være skatteydere, som har tegnet sådanne forsikringer, idet de har holdt på, at de havde denne ret. Men det kan jeg ikke se man kan tage hensyn til ved skattelovgivningen. Jeg kunne fremdrage mange eksempler på, at man har